Sınıf Mücadelesi

Aylık işçi gazetesi

4 Mart 2011
Sayı: 153

Fiyatı: 1 YTL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

Seçilmiş-seçilmemiş her tür diktatörlerden kurtulma zamanı!

Kuzey Afrika ve Ortadoğu'nun büyük kısmını saran, kitlelerin isyanı, gelecek için umut veriyor. Milyonlar, on yıllardır kendilerini ezen, sömüren, aşağılayan, aç bırakan diktatörlerine karşı haklı bir isyanda.

Halkın defedip gönderdiği Tunus'un eski kralının, sarayının duvarlarında gizlenmiş olarak istiflediği milyarlar, Tunus halkının neden açlığa, işsizliğe, eşitsizliğe isyan ettiğinin somut göstergesi.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

Sınıf Mücadelesi, *işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.*

Sınıf Mücadelesi, *insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.*

Sınıf Mücadelesi, *kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.*

Sınıf Mücadelesi, *sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.*

Sınıf Mücadelesi, *tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.*

Sınıf Mücadelesi, *uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.*

Sınıf Mücadelesi'*nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdırlar; enternasyonalist komünisttirler.*

Başyazının devamı:

Kitleler, sonuna kadar haklılar. Kendi toplumunu değil, uşaklığını ettiği her türden büyük patronları düşünen, onlardan kaptığı kırıntıları istifleyen, yakın çevresine yediren bu diktatörleri kovmanın tam zamanı.

Diktatörlerin bir kısmı, kurulu düzeni temelden tehlikeye atmamak için kendileri gidiyor. Libya'da ise Kaddafi ve küstah ailesi, iktidarını korumak için başka ülkelerden parayla asker tuturak kendi halkını katletmekten çekinmiyor.

Bugüne kadar, bu gerici diktatörleri desteklemiş, onlarla kazançlı işler yapmış, onları ağırlamış, sırtlarını sıvazlamış ve verdikleri mali, askeri ve siyasi destekle onları koltuklarında kalmalarına yardımcı olmuş Batılı devletler, ABD, Türkiye, birden "demokrasi" taraftarı oldu.

Aslında, Tayyip dehil, hepsinin derdi, çıkarlarını korumakla görevli oldukları büyük şirketlerin işlerine zarar gelmemesi ve kendi koltuklarının tehlikeye girmemesi.

Tayyip, gideceği kesinleşen Mısır diktatörü Mübarek'e gitmesini öğütlerken, durumu kesinleşmediği düşünülen Libya diktatörü Kaddafi'ye ağzını açmıyor.

Oysa Kaddafi'nin çevresi, daha ayaklanmanın ilk günü, Türkiye'yi suçladı. AKP'nin bahanesi de hazır: Libya'da resmi olarak 25 bin, yasa dışı bir o kadar daha Türkiyeli var.

Tayyip, işçiler için değil, işleri orada kalan patronların çıkarları için ağzını açmıyor. Çünkü Türk patronlar 20 milyar dolardan fazla tutan yatırımlarını toplayıp getiremiyorlar.

Bu katil diktatörlerin, kendi halklarına uyguladığı zulüm, Tayyip'in hiç umurunda değil. Birkaç ay önce bizzat Kaddafi'den "insan hakları" ödülü alan ve bunu televizyonlarda reklâm ettiren, böylece kendini, şimdi isyandaki bölgelerin örnek lideri gibi gösteren yine kendisi ve partisiydi.

Kendini eleştiren her emekçiye, öğrenciye, gazeteciye şu veya bu yolla saldıran, zor durumda bırakan yine Tayyip. Diktatörler daha baskıcı ve şiddet yolu kullanıyordu, aralarında derece farkı var. Bunun nedeni de Türkiye'de emekçilerin geçmişte verdikleri mücadelelerdir.

Ortadoğu ve Kuzey Afrika'daki diktatörler, halklarını açıkça tehdit ediyor, Türkiye'de bir öğrenci dövülerek tüm gençler, tekmelenerek tüm kadınlar, işçi işten atılarak tüm işçi sınıfı, memurlar sürgün edilerek, dolaylı olarak tehdit ediliyor, baskı görüyor, ekonomik zor altına alınıyor.

Afrikalı kitleler, diktatörlerini defediyor ama bu aslında bir başlangıç. Yerine yenisinin, bizdeki Tayyip veya daha öncekiler gibi birinin ya da Mısır'da olduğu gibi bir generalin geçmemesi için tüm ekonomik ve siyasi düzeni kendi denetimleri altına almaları gereklidir.

Umarız böyle bir şeyi başarırlar ve sadece kendilerini değil, onları örnek alacak olan tüm emekçilerin, baskı ve sömürü düzeninden kurtulmasına yardımcı olurlar. (02.03.2011)

Patronlar daha fazla kâr edebilmek için işçileri katletmekten çekinmiyor

Bundan üç yıl önce Davutpaşa'da bir havai fişek atölyesinde meydana gelen patlamada 21 işçi ölmüştü. Aradan geçen bunca zamana rağmen, patlamanın sorumluları hala cezalandırılmadı. Olayın meydana geliş şekli göz önüne alındığında, işçilerin bir iş kazasına değil, iş cinayetine kurban gittikleri açık. Üstelik, belediye ve valilik, mahkeme kararında suçlu bulunsalar da mahkemeye sorumluluğu olan bir isim vermiş değiller.

Bütün bunlardan ders alınmamış olacak ki 3 Şubat 2011'de Ankara'nın OSTİM ve İVEDİK organize sanayi bölgelerinde meydana gelen iki ayrı patlamada, 20 işçi daha öldü.

Davutpaşa'daki patlama gibi tüm yetkililer birbirlerini suçlamaya ve sorumluluğu üzerlerinden atmaya çalıştılar. Patlamanın olduğu işyerlerinin ruhsatlarının olmadığı, sigortasız işçi çalıştırdıkları, hiçbir iş güvenliği kuralına uymadıkları ortaya çıktı. Belediye meclisi alel acele toplanarak bu işyerlerinin şehir dışına çıkartılması kararı aldı. Çalışma Bakanlığı, denetimlerin sıkılaştırılacağını açıkladı.

Patlamadan on gün sonra yapılan baskında bu işyerlerinde kaçak mazot üretiminde kullanılan patlayıcı ve yanıcı maddeler ele geçirildi. Yani önceden yapılması gerekenler bir çırpıda göstermelik olarak yapılmaya çalışıldı. İşçilerin ölmesine rağmen kendilerine hiçbirşey olmayacağını bilen fakat bizzat sorumlu olanlar ikiyüzlülüklerini birkez daha gösterdiler.

Ocak ayında meydana gelen iş kazalarında 5'i kadın biri çocuk, toplam 49 işçi ölürken, 29'u kadın 2'si çocuk 183 işçi de yaralandı.

Şubat ayı, OSTİM'de 20 işçinin ölümüyle başladı ve 6 Şubat'ta Afşin-Elbistan termik santraline kömür sağlayan işletme sahasında göçük meydana geldi. Göçükte 1 işçi öldü. Göçüğün kaldırma çalışmaları yapıldığı sırada tekrar meydana gelen göçükte bu sefer 9 işçi göçük altında kaldı ve işçilerin bedenlerine hala ulaşılmış değil. Enerji Bakanı: "Hem göçük kaldırma hem de santralin çalışması için gerekli olan kömürü temin etmek durumundayız" dedi. Yani bir anlamda santral için kömür çıkartmaya devam ettiğimiz taktirde bir zaman sonra işçilerin bedenlerine ulaşırız diyor.

Şubat ayı daha bitmedi fakat ölümler devam ediyor. İstanbul Göktürk'te kömür madeninde çalışan 1 işçi, Elazığ Alacakaya'da krom madeninde çalışan bir işçi, Mengen'de özel bir maden ocağında çalışan bir işçi, Diyarbakır'da kazan patmanası sonucu bir işçi ve en son Batman'ın Kozluk ilçesinde Türkiye Petrolleri Anonim Ortaklığı'na ait Şelmo petrol sahasındaki doğalgaz dolum tesisinde gaz sıkışması sonucu meydana gelen patlamada üç işçi öldü.

Uluslararası çalışma örgütünün verdiği bilgiye göre iş kazalarının %98'i önlenebilir. Fakat önlenmesi bir yana önlenmek bile istenmiyor çünkü patronlar iş güvenliği ile ilgili yatırım yapmak ve kârlarından feragat etmek istemiyorlar.

Büyük işyerlerinde, çok sınırlı işgüvenliği kurallarına uyuluyor. Çünkü onlara iş veren uluslararası şirketler ya da iş ortakları, ürün kalitesi için belirli bir düzen istiyor. Küçük işyerleri ise daha çok kazanç için hiçbir kurala uymuyor. Her durumda işçinin yaşamı önemsenmiyor. Bu bilindiği halde AKP hükümeti döneminde, zaten çok sınırlı olan işyeri denetimi, önce fiilen uygulanmadı, sonra da kaldırıldı. Böylece hükümet patronlara, siz işinize devam edin diyor. İşçilerin temsilcileri olan sendikalar ise göstermelik eylemler yaparak, patronların göstermelik işgüvenliği uygulamlarını, lafta kalan eğitimlerini onaylayarak, itiraz etmeyerek, katliamlarda suç ortağı oluyorlar.

Patronların kâr hırsına dur deyip güvenli bir çalışma ortamı yaratmak için örgütlenme ve mücadele etme zorunluluğu her zamankinden daha fazla kendini hissettiriyor. Bu örgütlülük sadece çalışma ortamını değil, yaşamın her alanını güvenli kılacak ve insanı ve insanlığı kurtaracaktır. (01.03.11)

Gereksiz rekabet işçilere zarar veriyor

İşyerlerinde taşeronlaşma hızlandığıkça işçilerin örgütlenme alanı azalıyor. Böyelikle sendikaların üyeleri de hızla eriyor.

Sendikalar, taşeronlaşmaya, örgütsüzlüğe karşı mücadele edecekleri yerde aksine diplomasi ve masa üstünde patronlarla işbirliği yapıp bir yandan varolan üyelerini korumak diğer yandan ise başka sendikalardan üye çalmak için uğraşıyorlar.

Sendika bürokratlarının bu tip işleri her gün başka bir işyerinde yaptığını görüyoruz. Bu örgütlenme anlayışı bazen öyle bir duruma geliyor ki gereksiz kırgınlıklar, kavgalar sonucu, birikte olmaları gerektiği zaman olamıyorlar.

İşçilerin çıkarları onlar için hiç önemli değil. Bu durum, tüm konfederasyonlar için geçerli.

Belediye-İş ile Hizmet-İş arasında İzmit, Rize, Belediye-İş Genel-İş arasında Diyarbakır, Şişli, Batman benzeri işyerlerinde yaşanılan sendika değişimleri işçilerin iradesi ile değil.

Sendika bürokratların, işverenlerle yaptıkları işbirliği ilişkileriyle üyeler kazanılıyor veya kaybedililiyor. Bu tür gelgitler, devam ediyor.

Ağırlıklı olarak AKP iktidar sürecinde büyüyen Hak-İş konfederasyonu, CHP'nin kazandığı belediyelerde DİSK, büyük işyerlerinde ise Türk-İş, kamuda Memur-Sen aynı siyasetle örgütleniyor. Tüm bu sendikalar, aynı siyasetleri izliyor.

Her örgütlenme dönemende bu sahneler yeniden devreye giriyor.

Şimdi Hizmet-İş, Belediye-İş'in örgütlü olduğu İstanbul Büyükşehir'de işveren desteğiyle örgütlenmek istiyor. Böylece belediye işçileri bir kez daha sendikal rekabetin acı sonuçlarını yaşayacak.

Rekabet sürecinde işçilerin toplusözleşmesi imzalanmıyor, işçilerin birliği bozuluyor.

Patronlar bu durumdan yararlanıyor. Aynı zamanda sendikaları kendi istedikleri doğrultuda hareket etmeye zorluyorlar.

Oysa Büyükşehir işçileri, itfaiye işçilerinin yaşadığı sendika değişiminin acı sonuçlarını kısa zaman önce yaşadılar.

İETT işçileri de uzun süren rekabet nedeniyle yıllarca sözleşme imzalayamadılar.

Belediye-İş, sendikal rekabeti protesto etmek için 9 Mart'ta saat 12.00'de, Büyükşehir Belediyesi önünde kitlesel basın açıklaması yapacak.

Yine Çelik-İş ile Türk-Metal arasındaki rekabet nedeniyle Erdemir işçilerinin durumu ortada. Sendika değişiminden dolayı işçi çıkarılması arttı. Mahkemede işe geri dönüş davasını kazanan işçilere bile işbaşı yaptırılmadı.

Meclisten yeni geçen torba yasaya karşı sendakalar birlikte hareket etmediler. Oysa bu yasa, taşeronlaşma ve esnek çalışma biçimlerini daha da genişletti.

Elbette işçilerin, kendi iradeleriyle gerek gördükleri zaman sendika değiştirmeleri doğal sayılmalı. İşçiler için hak arayan, mücadele eden ve denetimin ellerinde olduğu sendikalara hayır diyemeyiz.

Ancak sendika değişimi işçinin iradesiyle olmuyor. Sorun da burada başlıyor.

Patronlar için ucuz işçi, örgütsüz işçi, kârına kâr katma zemini var. Bu durumu ters yüz edecek olan yine işçilerin birlik ve mücadelesidir. (03.03.2011)

Fabrikalardan... İşyerlerinden

Belediye

Kongre yapılmadan sonucu belli olan seçim

Sendikamızın, olağan şube kongresi yapıldı. Sonucu başından beliydi. Kongre sendikanındı ama delegeleri işveren belirlemişti. İşveren, delegelerin hangi işçiler olacağını, isim isim belirleyip listeyi sendikaya sundu. Sendika bürokratları ise yeniden seçilme garantileri olduğu için listeyi kabullendiler. İşte bu delegelerle, kongre sahnesi hazırlandı.

Kongreye gelen işçi sayısı onu geçmezdi. DİSK üst düzey bürokratlarından bir kaçı misafir olarak gelmişti. Genel-İş başkanı uzun bir konuşma yaptı. AKP hükümetini eleştirdi, torba yasaya değindi, güncel sorunlardan bahsetti, kısacası her konudan dem vurdu. İşyeri ile ilgili hiçbir sorunu dilendirmedi. Tanımayanlar için “ne güzel konuşuyor”, tanıyanlar için “boş ve havadan” konuştu.

Kongrede seçime iki liste ile gidildi. Bir listenin başında, şimdiki başkan, diğerinde kadrolu işçi bir işçi vardı. Her iki listedeki isimlere bakıldığında birbirinden farkı yoktu. Farklı olan tek şey, mevcut başkanın işveren desteğine sahip iken, diğer listenin işveren desteğinin olmamasıydı. Bu nedenle olsa bile işçi listesinin bir anlamı vardı. İşveren-sendika bürokratlarının tezgahının bazulup bozulmayacağı oylandı.

Bu kongrede, sayısal olarak kadrolu işçilerin ağırlığı yoktu, taşeron işçilerin ağırlığı vardı.

Taşeron işçilerin sorunlarını dile getirmek, işvereni eleştirmek anlamına gelir. Muhalefet adayı da bundan kaçındı. Amacı, işverenin şeçtiği delegeleri incitmemekti. Çünkü delegelerin 25'i personel müdürüne, 30'u temizlik müdürüne, 30'u daire başkanına yakın, 15'i de şube başkanın akrabalarıydı. Taşeron şirketin doğal delegeleriyle birlikte 112 delegesi, toplam 162 delege vardı.

İşyerinde delege seçimini işveren yapmış olmasına rağmen, personel müdürü, bir yanlışlık olmasın diye oylama sırasında kongreye geldi, oylama bitince de ayrıldı. Hiçbir sendika bürokratı da kalkıp “senin ne işin var burada” diyemedi. Aksine şube başkanı, onu kapıda karşıladı. Çünkü kendisi çağırmıştı. İşte DİSK'in Genel-İş sendikasının, işçi demokrasisini nasıl uyguladığını böylece gördük.

162 delegeden seçime katılan 96'sının oyunu mevcut başkan aldı ve yeniden seçildi. Diğer aday ise 64 oyda kaldı. İki oy geçersiz sayıldı. Böylece devrimci sendikanın kongresi tamamlanıp yöneticileri belli oldu. (13.02.11)

Gıda

Sözleşme imzalandı ama sorunlarımız devam ediyor. Mücadele tek yolumuz olmalı.

Yüksek ücret alan eski işçi ve ustalar, sözleşme nedeniyle sendika temsilcilerini eleştirdiler. Çünkü ücretlerindeki zam oranı enflasyonun altında kalmıştı.

Birkaç işçi bu duruma müdahale etmek istedi. Bunun için önce toplanıp hazırlık gereklidir. Önce toplanmayı düşünen işçiler, daha sonra bundan önceki güvensizlik sorunları nedeniyle çekimser kaldılar. Her zamanki “bu insanlar için birşey yapılmaz” sözleri söylendi. Aslında sorun başka insanlar için değil kendimiz için birşeyler yapıp yapmamaktı.

Daha sonradan sendika temsilcileri, işçiler arasında dolaşarak sözleşmenin esaslarını anlatmaya başladılar ve söyledikleri, hiçbir işçinin ücretinde enflasyonun altında artış olmadığıydı. Enflasyon oranının altında kalan zam oranı enflasyona tamamlanmış. Bundan sonra herşey duruldu ve işçiler normal çalışmalarına döndüler.

Bütün bunlar devam ederken patron şubat ayı içindeki tüm cumartesi günlerini yıllık izinlerimizden kesmek şartıyla tatil yaptı. Bu sorun için sendika temsilcilerinin yanına gittiğimizde işlerin kötü olduğunu Ortadoğu ve Kuzey Afrika'daki olaylar nedeniyle siparişlerin yarı yarıya kesildiğini ve ne kadar bu şekilde gideceğini bilmediğini söyledi. İzinlerimiz ne olacak diye sorduğumuzda biraz anlayışlı olmamızı kendilerinin de yapacak birşeyleri olmadığını söyledi.

İşçilerle bunları konuştuğumuzda patronun şimdiye kadar ettiği kâra saymasını söyledik. Her durumda kendi kârında bir düşme olduğunda bunu bizlere ödetmeyi seçen patronun bunu bir doğal hakkmış gibi algıladığını fakat bizimde yasal bir yıllık izin hakkınız olduğunu söyledik. Şimdiye kadar en az 13 gün borçlandırılmış olduk. Yani geriye 5 günümüz kaldı. (Bir işçi)

Kadına yönelik şiddete son!

Dünya emekçi kadınlar günü yıldönümü 8 Mart'a, Türkiye kocaları, kardeşleri, yakınlarınca öldürülen, yaralanan, tecavüze uğrayan kadınlarla giriyor.

Geçtiğimiz Kasım ayında, Nejla Yıldız, Ayşe Paşalı ve Arzu Yıldırım'ın kocaları tarafından öldürülmeleri üzerine yapılan hamasi konuşmalar, hiçbir şeyi değiştirmedi.

Sadece ocakta, 17 kadın, bir kız çocuğu ve iki bebek öldürüldü, 34 kadın ve yedi çocuğu taciz, dört kadın ve 15 çocuğa tecavüze edildi. Tecavüze uğrayan kadınlardan biri 76 (torunu tecavüz etti) diğeri 97 yaşında. Tüm bunların çoğu, her zaman söylendiği gibi “doğu”da değil, İstanbul ve Akdeniz bölgesindeki illerde oldu.

Şubat ayında ise iki erkek, boşanmak isteyen eşlerini öldürdü. İki kadın, yine kocaları tarafından ağır yaralandı. Adana'da boşanmak isteyen eşinin boğazını kesip kaçmak isterken yakalanan koca, "eşimi yaralamam kimseyi ilgilendirmez" dedi.

Kadınları en çok kocaları öldürüyor. Onları sırasıyla babaları, erkek kardeşleri, yakınları ve sevgilileri izliyor.

Bahaneler çeşitli: Ailesinin izni olmadan evlenmek, eşini aldatmak, kıskançlık, tartışmak, kocalarının psikolojik rahatsızlığı, boşanmak istediği için namussuz olmak. Bir kız çocuğunu ağabeyi "ödevini yapmadığı", bir diğerini yine ağabeyi "namus" bahanesiyle yaraladı. Bir baba sevgilisiyle kaçan kızına karşılık, damadın amcasının 15 yaşındaki kızını kaçırdı; oğlu, kıza tecavüz etti.

Türkiye'de her yıl 10 binden fazla cinsel saldırı dosyası açılıyor; bu da gerçek rakamın ancak yirmide biri.

Gittikçe tırmanan kadına yönelik bu şiddetin bireysel değil, toplumsal, somut nedenleri var. Eskiden beri süren erkek egemenliğine güçlenen dini gerici fikirler ekleniyor. “Dekolte” giyimi tecavüze bahane olarak söyleyen, ilahiyatli profosörünün sözlerinden bunu anlamak mümkün.

Kadın sözkonusu olunca, şiddeti uygulayan erkeği değil, şiddete maruz kalan kadını şuçlayan görüş, hükümetin en yetkililerinin de görüşü: Kadın ve Aileden Sorumlu Bakan Kavaf, "tacizin tek nedeni olarak kılık kıyafeti göstermek ya da onun arkasına saklanmak doğru değildir" diyor. Yani “dekolte” elbette tecavüz nedeni ama tek neden o değilmiş, başka nedenler de var. Erkekler sayıyor: Akşam 10'dan sonra sokakta olmak, ağabeyinin yaptıklarının bedelini ödemek, 76 yaşında iken torun sahibi olmak...

Özürü kabahatinden büyük olan AKP hükümeti yetkilileri, tüm bu tartışmaların yaşandığı günlerde, "testesteron tedavisi" olduğu ileri sürülen bir tecavüz cezası önerdi.

Bu eğer “tedavi” ise cinsel saldırı suçu işleyenler, hasta olarak kabul ediliyor demektir. Oysa kız çocukları ve kadınlar, çoğunlukla aklı başı yerinde en yakınlarının hatta devlet görevlilerinin saldırısına uğruyor.

Hükümet, kadına yönelik saldırganlığı ortaya çıkaran ve yaygınlaşmasını sağlayan koşullarla ve bunların kaynaklarıyla mücadele etmek yerine, suçu kişiye ve hormona bağlayarak işin içinden çıkıyor. Üstelik, cezalandırmaya odaklı yaklaşım, kadın açısından hiçbir şey ifade etmiyor. Çünkü zaten kadın cinsel saldırıya uğramış demektir.

Toplumdaki genel kanı, bir kadın eğer cinsel saldırıya maruz kalmışsa, suçun o kadında olduğudur. Nitekim Mardin'de 13 yaşındaki bir kız çocuğuna tecavüz eden, aralarında kamu görevlilerinin de bulunduğu 26 tecavüzcü erkeğe, çocuğun, “yaptığı ahlaki kötülüğünün bilincinde olarak kendi rızasıyla ilişkiye girdiği” gerekçesiyle "iyi halden" ceza indirimi yapması bunu doğruluyor. Mahkeme, çocuğa tecavüz eden erkekleri "iffetli" kabul ederek cezalarını indirdi, kız çocuğunu pazarlayan iki kadına ise "iffetsizlik" nedeniyle ceza indirimi yapmadı. İşte yasa katında tüm bu olanların çok daha ağırı toplumda var.

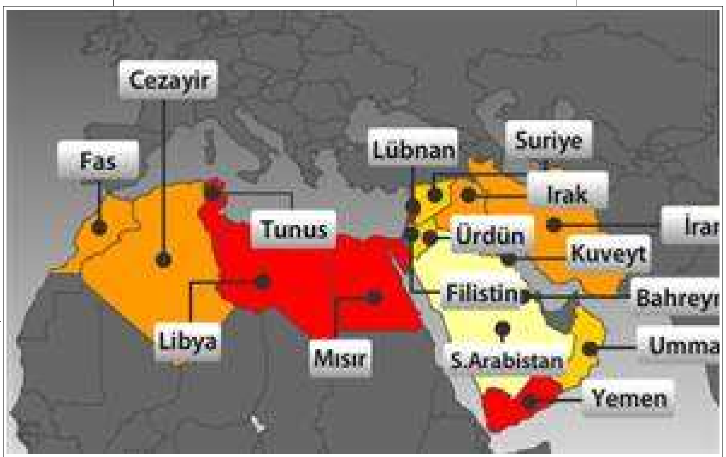
Cinsel saldırı, insanın bedensel ve ruhsal bütünlüğüne doğrudan saldırıdır. Ancak gerek çocukların gerekse de kadınların kendi bedenleri üzerinde biricik hak sahibi oldukları, bunun dokunulmaz olduğu, esas olarak ne toplum ne de devlet tarafından kabul görmektedir. İşte esas sorun bu gerici, cinsiyetçi, erkek egemen zihniyet ve onu sürdürüp besleyen bu düzendir. (01.03.2011)

Uluslararası Gündem

Arap dünyasındaki isyan dalgaları

Tunus'tan sonra Mısır'ı, Yemen'i, Bahreyn'i sarsan isyan dalgaları şimdi de Libya'ya şıçradı.

Daha şimdiden, baskı sonucunda yüzlerce insan öldürüldü. Ama buna rağmen Libya'da isyan nedeniyle ülkenin belirli bölgeleri merkezi iktidarın denetimi dışına çıktı ve bu bölgeler artık ayaklananların denetimi altına geçti. Ülkede 42 yıldan beri diktatörlük uygulayan Albay Kaddafi, çılgınca tavırlar takınarak ülkeyi kesinlikle terk etmeyeceğini ve çok kan akıtmaktan hiç çekinmeyeceğini duyurdu.

Tunus ve Mısır'da halk ayaklanmlarından sonra ABD'nin baskıları sonucu iktidardaki diktatörler, yani Bin Ali ve Mübarek çekip gitmeyi kabul ettiler ve böylece orduya "demokratik geçişin" güvencesi olduğunu iddia etme olanağını verdiler. Yıllardan beri bu ülkelerin halklarının sırtlarından zenginlik elde eden rejim sahiplerine, yerli burjuvaziye ve Batılı kapitalistlere ayrıcalıklarını koruma fırsatı tanındı.

Ordu, tükenmekte olan diktatöre mesafe koyup iktidarın sürekliliğini sağladı ve sadece bazı demokratik görüntülerle yetindi. Ancak öyle görünüyor ki Libya diktatörü bu gibi baskılara karşı fazla duyarlı görünmüyor ve de kan akmasından, Libya ordusu ve devletinin ikiye bölünmesinden -ki böyle bir süreç başladı bile- de korkmuyor.

Batılı yöneticilerin protestolarına gelince bunlar tamamen ikiyüzlülükten ibaret. Çünkü hiç sıkılmadan yıllarca bu rejimi destekleyerek kapitalistlerin çıkarlarını savundular, onların çok kazançlı işler yapmasına olanak sağlayıp Akdeniz'in bu bölgelerinde ve Afrika'da düzen koruyuculuğu yaptılar.

Aslında Avrupa liderlerinin protestolar daha çok rejimin yıkılmasının Libya'da istikrarsızlığa yol açıp çıkarlarına balta vuracağından ve de bir sürü kaçak göçmenin Libya üzerinden Avrupa'ya geçmesinden korktuklarını ifade ediyorlar. Çünkü Kaddafi ile yaptıkları anlaşmalar sonucu kaçak göçmenler kamplara hapsediliyorlar veya çölün ortasında ölüme terk ediliyorlardı. Kaddafi'nin kapıları açıp göçmenlerin Avrupa'ya geçmelerine izin vereceği şeklinde Batılı yöneticilere karşı şantaj uygulayabilmesinin nedeni Fransa, İtalya, İngiltere ve ABD'nin utanç verici bir şekilde onun diktatörlüğünü desteklenmesinden kaynaklanıyor.

İşte bu nedenle önümüzdeki günlerde Kaddafi'nin diktatörlük rejimi yıkılsa bile Libya ve diğer Arap ülkelerindeki yoksul kitlelerin, emekçilerin sorunlarına hiç bir çözüm getirilmeyecek. Çünkü bu ülkelerdeki diktatörlük rejimleri, uzun yıllar boyunca, kendi halkları üzerinde acımasız bir diktatörlük uygulayarak hem kendi çıkarlarını hem de Batılı büyük şirketlerin, özellikle de petrol şirketlerinin çıkarlarını savundular.

Şimdi kitleler onlara karşı ayaklandıkları için bu diktatörler, görünüşte bir kaç değişikliği yapmak zorunda. Bu görüntü değişikğini başarsalar bile yine önümüzdeki dönem istikrarsızlık devam edecek. Olay Libya örneği ile sınırlı olmasa bile, Libya bunun zor olacağını gösteriyor.

Tunus, Mısır ve diğer ülkelerde halklar, artık sadece görünüşle sınırlı kalmaya niyetli olmadıklarını açıkça ifade ediyorlar. Bu, belki de bu bölgedeki bütün emekçiler, yoksul kitleler için kendi öz sınıf çıkarlarının bilincine varmaya ve onları savunmak için gerekli olanların bilincine ulaşmanın başlangıcıdır.

Eğer gerçekler böyle ise, hem yerli ve yabancı sermaye sahiplerini, hem de emperyalist yöneticileri zor günler bekliyor.
LO (25.02.2011)

Mısır

Mübarek'in gidişinden sonraki durum

Halkını 30 yıl boyunca ezen bir diktatörün devrilmesine elbette sevinmeliyiz. Ama kendimizi sadece bununla sınırlarsak dar görüşlü oluruz. Aynı zamanda demokrasiyi belirsiz bir parlamenter sistem vaadiyle de sınırlandırmış oluruz. Onlarca yıl baskı altında, özgürlüklerden yoksun yaşadıktan sonra, hayatlarını tehlikeye atarak el yordamıyla mücadeleye katılıp 18 gün boyunca Tahrir meydanındaki eylemlere katılanların açısından böyle bir yaklaşım anlaşılabilir. Aynı şekilde, mücadeleye katılan yoksulların da böyle bir tutum alması anlaşılabilir. Ancak olayları uzaktan, başka ülkelerden izleyen militanlar ve özellikle de kendine solcu veya devrimci diyenler açısından asla afedilemez bir tutumdur.

Çünkü Mübarek halkından çaldığı 40 veya 70 milyar ile tatlı bir hayat sürmeye devam etmeyi ümit ederken, rejimin temel direği olan ve geçmişte Mübarek'in temsilcisi olduğu ordu genel kurmayı hala yerinde duruyor.

Mübarek'in yerine geçen Tantavi, 1991'den beri devrilen diktatörün savunma bakanlığını yapıyordu. Tantavi başa geldikten hemen iki gün sonra, özgürlükler konusunda ne düşündüğüne dair güzel bir örnek verdi: Grevleri teşhir ederek sendika ve koperatif toplantılarını yasaklamakla tehdit etti. Yani sömürülen kitleler, işçiler, günde 1 dolardan daha az bir parayla geçinmek zorunda olan yoksul köylüler, işsizler ve geniş yoksul kitlelerin rejim değişikliğiyle yaşamlarında bir şey değişmeyecek. Buna ek olarak en temel hak ve özgürlüklerden bile yararlanamayacaklar. Tahrir meydanını işgal eden kitlelerin çoğunluğunu oluşturan küçük burjuvalar, öğrenciler, aydınlar, işsiz diplomalılar, belki özgürlüklerden yararlanabilecek ama bunun bile garantisi yok.

Mübarek'in devrilmesini kutlayanların kaçı, emekçiler de onlar gibi haklarını savunmaya başladığında, en azından satın alma güçlerinin arttılmasını ve çalışma şartlarının iyileştirilmesini istediklerinde onların da haklarını savunacak?

Mübarek gitmeye zorlandı

10 Şubat Perşembe akşamı, Mübarek hala koltuğunu korumaya çalışıyordu ve yalana başvurup, isyan etmiş gençlere "bir babanın çocuklarına" seslendiği gibi seslendiğine vurgu yaptı. Oysa aynı saatlerde, bazı subaylar ve hatta CIA başkanı, Mübarek'in gittiğini açıklıyordu. Mübarek hala askeri yöneticiler, emrindekiler ve kendisinin başa getirdiği ve birlikte devlet kasalarını talan ettikleri kişilerce sonuna kadar destekleneceğini umit ediyordu.

Mübarek'in ağlamaklı lafları ve "kim olursa olsun yabancıların emirlerini takmayacağı" gibi sözleri ve onu terk eden ABD yöneticilerine sitem etmesi, Tahrir meydanında toplananları etkileyemezdi. Ordunun yöneticilerine hitap etmeyi amaçlasa da, bu çaba boşunaydı. Çünkü onları bu mevkilere getiren Mübarek olsa da, onlar her şeyden önce Mübarek'e değil ABD genel kurmayına itaat ediyorlar.

10 Şubatı 11 Şubata bağlayan gece sırasında, yani Mübarek'in televizyon konuşmasından ve çok kısa süre görevinde kalan Başkan yardımcısı Süleyman'nın "Mübarek'in Cumhurbaşkanlığı görevinden ayrılmaya karar verdiğini ve ordu genel kurmay yöneticilerini ülkeyi yönetmekle görevlendirdiğini" açıkladığı zaman arasında neler olmuştu? Mübarek, onu destekleyen bazı komutanların da kendisini terk ettiğini mi gördü? Yoksa ordu yöneticilerine karşı sorumlu davranma hissi ile ordu yönetiminin bölünmesini engellemek için mi çekildi?

Tüm bunlar hiç önemli değil: Her halükarda Mübarek siyasi açıdan bitmişti. Mübarek de, oluşturdukları nefretin korkusu aşıldığında kitleler tarafından devrilen bütün diktatörlerin akıbetine uğradı. Sonuç itibariyle Mübarek gitti, ama yerine Tantavi yönetiminde Yüsek Askeri Şura geldi!

Belki de ordunun zirvesindeki gelişmeler bununla sınırlı kalmıyacak. Çünkü Mübarek döneminde yüklerini almış yaşlı generallerin yerini almak isteyen genç general veya subaylar, başa gelip devlet nimetlerinden yararlanmak isteyecekler.

Ordu, yani ordunun başı, iktidarı ele geçirdi demek doğru değil, çünkü iktidar ordu denetiminin dışına hiç çıkmadı ki! Nasır döneminden bu yana, başa kimin geçeceğini hep ordu yöneticileri aralarından birini görevlendirerek hallettiler. Sadece bu defa şöyle bir fark var: Mübarek rejiminin temel direği olan, ekonominin esas gücünü

tekeline almış ve yolsuzlukların kaynağını oluşturan ordu, “demokratik geçiş sürecinin” aracı olduğu iddiasıyla alkışlanıyor. Devrimcilikle hiç alakası olmayan günlük Le Monde gazetesi bile şuna vurgu yapıyor: “Muhalefetin isteklerini yerine getirebilmesinin hiçbir güvencesi yok. Raslantılara bağlı olan ve garantisi olmayan güvence, ordunun Mısır’da demokrasinin başarıya ulaşma hedefine öncelik vermesidir.” Bu fikir, ne güzel zarif bir şekilde ifade edilmiş! Bu gazete ordunun, kanlı müdahaleleri dahil, geçmişini hatırlatarak “ordunun savunduğu çok büyük ekonomik çıkarları var. Genereller büyük toprak ve emlak sahipleridir” diyor. Tahrir meydanını işgal edenlerin en safları, orduyu demokrasinin savunucusu olarak adlandırmış olsalar da generallerin ayrıcalıklarından vazgeçmeyeceklerini tahmin etmek zor değil. Zaten meydanı işgal edenler, askerler tarafından çadırları sökülüp meydandan zorla uzaklaştırıldı.

Belirleyici olan, ne pahasına olursa olsun Tahrir meydanını işgal etmek değil. Çünkü Kahire sokaklarında ekonomik hayat normal seyrine döndü, fabrikalarda grevler var, belki de ordu fabrika girişlerini tutup direnen emekçileri kapı dışarı edecek ve hatta emekçilerden sert tepki gelebilir korkusuyla emekçilerin üzerine ateş bile açabilecek.

Grevler işçi mücadelelerinin başlangıcı mı?

Generallerin ve onları destekleyen büyük güçlerin ümit ettiklerinin aksine, Mısır’da her şey bitmiş sayılmaz. Başlayan grevler, belki de işçi sınıfının ve yoksulların güçlü bir mücadelesinin hahercisi.

Uzaktan da olsa, bu durumda bir devrimcinin isteği, Mübarek kovuldu diye mendil sallayıp zafer çığlıkları atmakla yetinmeyip, Mübarek’in diktatörlük döneminde bile hak mücadelesi vermiş olan işçi sınıfının, Yüksek Askeri Şurası’nın «sorumlu davranın, grevlerden vazgeçin» çağrılarına kanmamasıdır. Generallerin, işçi sınıfına sorumlu davranın diye yaptığı çağrıların arkasında en iyimser şekliyle sopalar ve daha kötümser şekliyle kurşunlar var. Zaten şimdiden bazı çevreler Mübarek’in devrilmesni kutlayıp artık “devrimin” hedefine ulaştığını ve bundan daha ileriye gidilemeyeceğini, “bir anda her şeyi elde etmenin” mümkün olmadığını söylemeye başladı bile. Ancak sömürülen kitleler şu ana kadar hiçbir şey elde etmedi

Teknelerle deniz yoluyla Tunus’tan İtalya’ya kaçanlara, bazı gazetecilerin televizyon kameralarının önünde sordukları aptalca bir soru “Diktatörün devrildiği ve devrimin başarılı olduğu bir anda niçin ülkenizi terk ediyorsunuz?” idi. Verilen cevap ise “tüm bunlara rağmen benim bir işim ve ailemi besleyecek bir geçim kaynağım yok!” oldu.

Ne Tunus’ta ne de Mısır’da yeni rejim “yoksulların geçimini nasıl sağlayacağını” açıklamıyor ve gelecekte de açıklamayacak. Hatta bu rejmler, yoksullara ne özgürlük ne de demokrasi getirecek. Belki de tanınan özgürlükler, demokrasi süsü vermek için bir meclis seçme hakkı; sömürülenlerin eskisi gibi -yine eski- polis ve askerin ve de eski yerel iktidarların baskıları altında ezilmesini sürdürmek için yapılacak. Aydınlar ise belki de bu güne kadar yasaklanmış Necip Mafhuz’un eserlerini okuyabilecekler –tabi ki bu iyi olur. Ancak çoğunun okuma yazma bile bilmediği ve esas sorunları karınlarını doyurmak olduğu sömürülen geniş yoksul kitleleri için böyle bir özgürlüğün ne anlamı olabilir ki?

Sömürülenler sınıfı, asgari özgürlüklere bile kavuşabilmek için olanaklarını yaratıp bunları kabul ettirmelidir.

Ne toplumsal isyanın gücünü, ne de grevdeki işçilerin ve bazı haberlere göre isyan eden yoksul köylülerin mücadele kararlılıklarını bilmiyoruz. Mübarek karşıtı küçük burjuvazinin geriye çekildiği bu ortamda, onların devam etme enerjileri var mı yok mu bilmiyoruz. Hatta bu küçük burjuvazinin bir kesimi, sadece diktatörün gitmesiyle yetinmeyip “kazandık” çığlıkları atarak kendini sınırlamayacak! Düşünmek için gerekli gayreti gösterecek. Hatta son aşamasına kadar sürdürülen sömürünün, yerli burjuvazinin ve ordunun etrafında odaklanmış çıkar çevrelerinin ve emperyalist burjuva düzenin, küçük burjuvazi için de dahil, demokratik özgürlüklere olanak tanımadığını belki de anlayabirler.

Hem her türlü liberal küçük burjuvazi, hem de ikiyüzlü bir şekilde emperyalizmin akıl hocaları tarafından kutlanmakta olan “demokratik geçiş dönemi” laflarının esas amacı, bütün siyasi muhalefeti susturup, sömürülen kitlelerin kendileri için harekete geçerek kendi sınıf çıkarları için mücadele etmelerini engellemektir.

Kendileri için mücadeleye geçen kitleler çok hızla öğrenip kendi öz çıkarlarını görebilirler. İşte ancak böyle bir ortamda, sınırsızca sevinip, Mısır’da devam eden devrimden söz edebiliriz! LO (18.02.2011)

Kuzey Kıbrıs ile “besleme” ve “sen kimsin be adam!” krizi

28 Ocak günü Kuzey Kıbrıs (KKTC) başkenti Lefkoşe’de Sendika Platformu, emekçilere yapılan saldırıları protesto etmek için bir yürüyüş yaptı.

Emekçilere yapılan saldırılar ve AKP hükümetinin son aylarda KKTC’ye açıkça bir sömürge gibi davranması, hoşnutsuzluğu hat safhaya çıkardı. Bu nedenle nüfusu 200 bin olarak tahmin edilen KKTC’de (resmi hiçbir ciddi veri bulunmuyor) yürüyüşe 30 bin civarında katılım oldu. Ne 28 Ocak akşamı ne onu takip eden günlerde Türkiye’de büyük medyada hiçbir haber çıkmadı! Erdoğan, Kırgızistan dönüşünde 4 Şubat’ta yaptığı bir açıklamada Kasımpaşalı usulü ile aşağılayıcı bir şekilde protesto yürüyüşüne katılanları hedef göstererek; “Kuzey Kıbrıs’ta son günlerde provokatif eylemler var. Güneyle beraber yapıyorlar . Bize “defol” diyorlar. Türkiye’ye karşı böyle bir hakları yok. Benim müsteşarımın aldığı 5 bin küsur… Beyefendi 10 bin lira alıyor bir de bu eylemi yapıyor utanmadan. “Türkiye buradan çek git” diyor. Sen kimsin be adam… Şehidim var, gazim var, stratejik olarak ilgiliyim. Kıbrıs’ta Yunanistan’ın ne işi varsa Türkiye’nin de Kıbrıs’ta stratejik olarak o işi var. Ülkemizden beslenenlerin bu yola girmesi manidardır. Destekliyoruz, karşılığının olması gerekmiyor mu?” dedi.

Ayrıca, Cumhurbaşkanı Derviş Eroğlu’nu kastederek “Türkiye aleyhinde eylemlere zemin hazırlanması kabul edilemez. Şimdi bakıyorum benden randevu istiyor, çağırıp kendisiyle konuşacağım, soracağım, gerekli tavrı koymalısın. Bu adamların yargıya sevki gerekir” dedi.

Erdoğan’ın kendisini padişah sanıp sanmadığını bilmiyoruz. Ancak söyledikleri, geçmişte Batılı sömürge yöneticilerinin sömürgeleriyle ilgili söylediklerine çok benziyor

Erdoğan ve hükümetinin, bunlarla yetinmeyip 10 Şubat günü aniden, kısa bir süre önce atanan Türkiye'nin Lefkoşa Büyükelçisini görevden aldı. Yerine, KKTC’de sendika ve kitleler tarafından, son 3 yıllık kemer sıkma siyasetinin mimarı olarak görüldüğü için Kıbrıslı kitleler tarafından istenmeyen Türkiye Yardım Heyeti Başkanı Halil İbrahim Akça’nın diplomatik kuralları çiğneyerek atanması, gerginliği artırdı. Çünkü Akça atanırken ne onay alındı ne de KKTC yetkililerine haber verildi! Bunun üzerine sendika ve kitle örgütleri, 2 Mart'ta daha kitlesel bir grev ve protesto yürüyüşüne karar verdi.

Bundan birkaç ay önce yine Erdoğan, KKTC Başbakanı Ersin Küçük’ü herkesin önünde azarlayıp “maaşın ne kadar” diye sorguya çekmişti. Kıbrıs'tan sorumlu Devlet Bakanı Cemil Çiçek’in tavrı da farklı değil. Bu nedenle Çiçek, geçen yıl 15 Kasım’da, Kıbrıs’taki Ercan havaalanında sendikalar tarafından protesto edilip, “Cemil Çiçek senin maaşın ne kadar”, “Bu memleket bizim”, “ülkemiz satılık değil” pankartlarıyla karşılanmıştı. Cemil Çiçek’in cevap olarak söylediği tek şey, “Güneydekilere benziyorlar” olmuştu.

KKTC hükümeti, uygulanmaya başlanan kemer sıkma kararlarından vazgeçmediği için Sendikalar Platformu, 2011 yılını, “Toplumsal Varoluş için Mücadele Yılı” ilan etti ve 11 Ocak’tan itibaren süresiz grevler ve 28 Ocak’ta (İngiliz Sömürge yönetimine karşı başkaldırı yıldönümünde) sözü edilen genel grev ve mitingi düzenlendi.

Son yıllarda KKTC’de temel olarak emekçileri hedef alan ve giderek artan saldırılar ve kemer sıkma gündemde. Geçtiğimiz Aralıkta emekçilere ve emeklilere ödenmesi gereken 13’üncü maaşın ödenmemesi ve birkaç ay önce Kuzey Kıbrıs Hava Yolları şirketinin tasfiye edilerek çalışanlarının işten çıkarılıp mağdur edilmeleriyle toplumdaki tepki arttı. Üstellik birçok kamu hizmeti özelleştirip belirli sermaye çevrelerine peşkeş çekip kitlelerin yaşam şartlarını kötüleştirip bu hizmetleri daha pahalı hale getirecekler.

Genelde ücretler Erdoğan’ın söylediği yalan gibi 10 bin lira seviyesinde olmayıp en düşük ücret, bin 250 lira olup ücretlerin çoğu 2 bin ile 2 bin 500 lira civarında. Ancak fiyatlar Türkiye’nin 2-3 katı. Örneğin Türkiye’de 50 kuruş olan bir gazete KKTC’de 1 buçuk lira ve bir çok gıda, meyve, giyim ürününün fiyatı da aynı oranda daha pahalı.

Türkiye'nin gönderdiği paraya gelince: KKTC Meclisi'nin kabul ettiği bu yılın bütçesi, 3 milyar 77 milyon lira olup 200 milyon lira açık öngörüldü. Türkiye'nin yardımı 360 milyon lira. Kıbrıs Türk Gazeteciler Birliği Başkanı'na göre bu para, esas olarak Türkiye'den giden ve çoğu sigortasız (yani kaçak) çalıştırılanların sağlık, eğitim ve sosyal harcamalarına gidiyor. "Peki, Türkiye'den gelen nüfus ne kadar? En iyimser rakamlar, mevcudun yüzde 50'si, ya da daha fazlası deniyor... Artık biliyorsunuz Kıbrıs'ın kuzeyinde nüfus da bilinmiyor zaten. Ve bir de not Türkiye'den gönderilen kredilerin çoğu da Türkiye'den gelen yatırımlar için… (12 Şubat Radikal gazetesinden)

Temmuz 1974'de Yunanistan'daki askeri cunta, iktidarı iyice yıprandığı için itibar kazanmak amacıyla, Kıbrıs'ta fazla hoşlanmadığı Başpiskopos Makarios hükümetini, general Grivas'ın öncülüğündeki bir askeri darbe ile devirmişti. Ama evdeki hesap çarşıya uymadı. Makarios hükümetinin devrilmesine rağmen, Kıbrıs Rum Komünist Partisi (AKEL) öncülüğünde bir direniş örgütlendi ve Kıbrıs'ın Sovyetler Birliği'nin etki alanına girme olasılığı ortaya çıktı (Küba'da olduğu gibi). İşte bu şartlarda, 1966'da Türk ordusuna Kıbrıs'taki "Türkleri kurtarmaya" izin vermeyen NATO orduları sorumlusu (ABD Başkan Johnson'un İsmet İnönü'ye yazdığı ünlü mektup!), bu defa ne hikmetse izin verdi. Böylece Kıbrıs'ın Kuzey'i (adanın yaklaşık üçte biri) önceden hazırlanan bir plan çerçevesinde, Türk ordusunun denetimi altına geçti ve hala denetimi altında. Güney ise Rumların bölgesi olarak kaldı. Son yıllarda iki taraf arasında açılan birkaç geçiş kapısı dışında bu fiili durum devam ediyor.

1974 askeri harekatından sonra Türk ordusunun kontrol ettiği Kuzeydeki hafif sanayi tesisleri, bütün Kıbrıs'ın sanayisinin yaklaşık yüzde 70'sini oluşturuyordu. Sanayi yaşatılmadığı gibi baltalandı, hiçbir destek görmediği gibi iflas eşiğine getirildi. Aynı şekilde, Kuzey'de yoğunlaşmış narenciye ve patates üretimi destek görmediği gibi kösteklendi. O dönemlerde Denktaş iktidarı hüküm sürüyordu. Denktaş ailesi ve çevresindekiler, şirket temsilcilikleri dağıtarak, ticareti ve ekonomiyi tekellerine aldılar. Diğer yandan, Kıbrıslı Türk gençlerinin büyük çoğunluğu Türkiye'de yüksek öğretim imkanlarından yararlanabildikleri ve o yıllarda Türkiye'de gençliğin sola kaymasından da etkilenerek sol görüşleri benimsediler.

İşte bu nedenlerden dolayı Denktaş iktidarı tehlikeye girebilirdi. Türkiye'deki iktidarların da desteğiyle Denktaş, "gelen de Türk, giden de Türk" siyasetiyle ona karşı olan birçok Kıbrıslı Türk gencin adadan uzaklaştırılması planını gerçekleştirip, onların yerine Türkiye'den MHP ve Saadet Partisine yakın insanları getirtip iktidarını güvence altına almıştı.

Avrupa Birliği'nin İspanyol milletvekili Alfons Cuco'nun yayınladığı rapora göre "1974 ile 1990 arasında, Güney Kıbrıs'ta nüfus artışı yüzde 13.7 iken, kuzeydeki nüfus yüzde 48.5 arttı!" Raporda, işgal altındaki kuzeye, 30 bin kişilik askeri Türk birliğinden başka, 40-45 bin kişilik sivil nüfus aktarıldığı belirtilmekte ve 40 bin Kıbrıslı Türk'ün çeşitli nedenlerle işgal altındaki bölgeyi terk ettiğinden söz edilmekteydi. "Bugün adanın kuzeyinde … uluslararası hukuka aykırı olarak aktarılmış bu nüfusun, 120 binin üzerinde olduğu tahmin edilmektedir." (Küçük Adada Büyük Oyunlar. Yazar, Ahmet An).

Şu anda Kuzey Kıbrıs'taki ekonomik durum üç K (KKK) ile özetleniyor: Kazinolar (Türkiye'de kumar yasaklanınca gazinolar, bir kısım mafya babaları, Topal örneğinde olduğu gibi, KKTC'ye kaydı); Kerhaneler ve Karapara aklama operasyonları.

2002'de kuzey ile güney arasındaki sınırların açılmasından sonra Türkiye'deki hükümetler, Kıbrıslı Türkler ile güneydeki Rumlar arasındaki gelir uçurumunu kapatmak için KKTC'ye desteği artırmak zorunda kaldılar. Ancak krizin etkileriyle artık KKTC'ye verilen "sus payı" önemli ölçülerde azaltmak istiyorlar. İşte bu kemer sıkma siyasetini eski sağcı UBP'nin gerektiği gibi uygulayamayacağına karar veren ve bazı çevrelerin söylediklerine göre, AKP hükümeti, Avrupa Birliği'ne daha çok entegre olabilmek için şimdiye kadar KKTC konusunda vermek istemediği tavizleri vermeye karar verdi ve bunu Türkiye'deki kamuoyuna kabul ettirebilmek için bütün bu medyatik gürültüleri koparıyormuş!

Ne kadar doğru bilmiyoruz. Ancak kasıtlı bir gerginlik yaratıldığı kesin. Kıbrıs'ın gerek kuzeyinde gerek güneyinde bulunan Kıbrıslı Türk, Türkiye'den giden ve güneyde bulunan Rum emekçilerin çıkarları ortak. Bu nedenle bölücü, milliyetçi ve şöven kampanyaların tuzağına düşmeyip bütün sömürücü ve talancılara karşı sınıf temellerinde birleşip sömürüsüz bir düzen kurup birlikte yaşama yollarını aramalıdırlar.(01.03.11)

Güncel... Güncel... Güncel...

Bir siyasetin ve her devrin adamı: Erbakan

"Mücahit Erbakan" sloganlarıyla gömülen Erbakan'ın cenazesinde, devlet töreni istemediği halde asker-sivil tüm devlet erkanı hazır bulundu. Siyasiler ve bürokratlar, cenazesinde yer bulmak için adeta birbirlerini ezdiler. Çünkü, uzun yıllardır ve bugün, iktidarda olan siyasilerin çoğu şu veya bu düzeyde Erbakan'ın yetiştirmesi.

Başbakan, yurtdışı gezisini yarıda kesip cenazeye katıldı. Niyeti, çok şey borçlu olduğu eski hocasına vefa göstermek değil, Erbakan'ın tabanının oylarını kendi partisine akıtmak.

Erbakan'ın "Milli Görüş" yolculuğu 42 yıl sürdü.

Lafta "ağır sanayi" taraftarı Erbakan, 1960'da Gümüş Motor fabrikasının patronuydu. O dönem Sanayi Kongresi'nde, fabrikasının reklamını yaparak, "hedef Türkiye'de otomobil yapmaktır" diyordu. Fakat, Gümüş Motor, 1967'de, iflas etti.

Demirel, Erbakan'ı Odalar Birliği Genel Başkanı yaptı ama Adalet Partisi'nden milletvekili adaylığını reddetti. Bunun üzerine Konya'dan bağımsız milletvekili seçildi.

Erbakan, 1970'te Milli Nizam Partisi'ni (MNP) kurdu. İslamcı bir programı olan ve bugünkü adı Avrupa Birliği olan Avrupa Ekonomik Topluluğu'na girilmesine karşı çıkan MNP, serbest rekabetçi ekonomik anlayışa ve faiz sistemine karşı çıkarak devlet müdahalesi ile ekonomide nizam sağlamayı hedefliyordu. Bunun için de ağır sanayi yatırımlarına hız verilmesi gerektiğini savunuyordu. Erbakan'ın daha sonra kuracağı, Milli Selamet Partisi, Refah Partisi ve Saadet Partisi hep aynı çizgide oldu.

Son parti hariç kurduğu tüm partiler, "laik devlete ve Atatürkçülüğe aykırı olduğu" gerekçesiyle kapatıldı. Birkaç kez, çeşitli sürelerle siyasi yasaklı durumuna geldi. Ama her seferinde biraz daha yükselerek geri geldi.

Erbakan ve yönettiği partiler, farklı tarihlerde CHP, Adalet Partisi, MHP, Doğru Yol Partisi, ANAP ile koalisyon kurdu. Yani meşrebi, her partiyle iş yapacak kadar genişti!

"Kanlı 1 Mayıs"ta, başbakan yardımcısıydı. "Takunyacılar" olarak adlandırılan milliyetçi-mukaddesatçı kesim, devlet daireleri ve okullarda kendilerinden olmayanlara karşı baskı ve yıldırma politikaları uygularken de aynı konumdaydı.

Erbakan, tüm siyasi yaşamında her türlü demokratik ilerlemeye karşı oldu. 1977'de solcuların yargılandığı 141 ve 142'nin değişmesine hayır oyu verdi. Susurluk kazasıyla ortaya çıkanlara "fasa fiso" derken, kendi partisinden olan Adalet Bakanı "1 dakika karanlık" eylemlerine "mum söndü oynuyorlar" demişti. Üniversitelerde başörtüsünü serbest bırakan kararnameyi ilk gündeme getiren de oydu.

Erbakan'ın başbakanı olduğu Refahyol Hükümeti, 28 Şubat darbesiyle son buldu.

Elbette yine Saadet Partisi ile geri geldi ama partisi erimişti. Bu kez Erbakan hırsızlıklarıyla gündeme geldi. "Mercümek" davasında, Bosna-Hersek'e yardım için topladığı paraların, Erbakan tarafından altın külçeye çevrildiği ortaya çıktı. "Kayıp trilyon" davasında 1 trilyon liranın sahte belgelerle harcanmış gibi gösterildiği kesinleşti. Bu kez, Gül tarafından affedildi.

İşte, siyasilerin, kandırılmış milyonların peşinde yürüdüğü, "Mücahit Erbakan" ve toprağa verilen "Milli Görüş"!

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 1 YTL / 50 p - 1 Euro
İnternet Adresi: http://www. union-communiste.org – http://www. sinifmucadelesi.net
E-mail: contact@union-communiste.org
Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 6YTL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 10 YTL/ 5 Pound.